

AL JOUW LEUGENS

Rebecca Fleet bij Boekerij:

De huizenruil
Al jouw leugens

Rebecca Fleet

Al jouw leugens

Je huis is afgebrand. Je vrouw weet van niets.
Je dochter weet te veel.

ISBN 978-90-225-8747-8
ISBN 978-94-023-1564-6 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Second Wife*
Vertaling: Irene Goes en Anne Jongeling
Omslagontwerp: Baqup
Omslagbeeld: © Arcangel Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2018 Rebecca Fleet
© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Saskia

DEEL EEN

Alex

September 2017

HET IS NA MIDDERNACHT en de lampen langs de pier wippen op en neer, als statische stippen die worden weerspiegeld in een zilveren glinstering op de zee. Ik loop snel, ik heb de wind tegen. Een zilte vlaag sproeit me in mijn gezicht en in mijn kraag. Mijn schoenen hameren op de stoep, het geluid weergalmt in de stilte. Buiten het hoogseizoen is er hier op dit uur geen hond op straat.

Mijn spieren spelen op en al het bier van vanavond maakt me enigszins wankel, maar ik glim van tevredenheid. Het was een topavond, de ideale mix van werk en plezier. Blijve klanten, voor een avondje overgekomen uit Londen. Alles liep gesmeerd: de barman die me in de drukte meteen opmerkt, meteen een tafel die als bij toverslag vrijkomt, het gesprek dat lekker loopt omdat we er allemaal hetzelfde in staan. Onder het lopen voel ik dat krachtige gevoel van kalmte en souplesse als een soort aura van me afstralen, alsof ik een ster ben.

Ik sla de hoek om, weg van de boulevard, de heuvel op, die naar huis leidt. Natalie zal wel op de bank in slaap zijn gevallen met de televisie nog aan. Ik zie mezelf knielen, het haar wegvegen uit haar hals. En ik zie haar ogen even opengaan en haar lippen die iets prevelen, aan het einde van een droom. Dat kortstondige

gespeelde verzet als ze haar hoofd afwendt... Voor mij is dat nog altijd gekmakend opwindend.

Het laatste nummer dat ik in de pub heb gehoord borrelt steeds weer op in mijn hoofd, als een plaat die blijft hangen. Uit de zijstraten vallen lange schaduwen op de weg en aan de horizon pakken donkere wolken zich samen, als loerende vreemdelingen. Ik neurie het nummer zachtjes voor me uit, pas mijn loopritme aan op de beat en negeer het onbestemde gevoel. Over vijf minuten ben ik thuis.

Links, rechts, weer links. Ik ken deze weg als mijn broekzak, ik loop hem blind: vanaf dit punt dunnen de straatlantaarns uit tot er helemaal geen meer staat, waarna ik de laatste paar honderd meter in het donker moet afleggen. Maar deze keer is het anders.

Er komt ergens licht vandaan, een vreemde kleur licht, die om de straathoeken komt zetten en alle oppervlakten een onwerkelijke zichtbaarheid geeft. Het ruikt ook anders; de zilte zeelucht wordt weggedrukt en samengeperst tot iets wat gronderiger ruikt, en scherper. Pas als ik op de top van de heuvel ben en de straten naar beneden in kan kijken realiseer ik me wat het is. Er staat iets in brand.

Ik blijf roerloos staan en kijk omlaag. Een vlaag rood met goud, schrikbarend levendig, vliegt omhoog en verandert daar in zwarte rookpluimen. Brandweerwagens in een kring eromheen, stokfiguurtjes die toestromen naar het midden en zich daar in groepjes verzamelen, toekijkend en afwachtend. En dan begin ik keihard te rennen.

Ik proef rook. Mijn ogen tranen ervan, ze doen pijn in de wind, en als ik mijn hand over mijn gezicht haal landt er as op mijn huid, als zachte zwarte sneeuw. Het is zo fel dat ik amper kan

kijken. Het verslindt de muren, vreet de ramen op, neemt bezit van alles. En zij zijn daarbinnen. Mijn kind, mijn vrouw.

Ik ren in de richting van het gapende gat van de voordeur, gedreven door instinct, maar voordat ik er ben pakt iemand me bij mijn arm. Een stem huilt mijn naam, meerdere keren achter elkaar. Het is Natalie. Haar zwarte haar is helemaal door de war en vies, er lopen mascarastrepen over haar wangen. ‘Alex,’ zegt ze huilend. ‘Alex, je bent thuis.’

Het huis doemt achter ons op, als een woeste, gevaarlijke massa licht. Ze weet niet wat ze zegt. Thuis is wel de laatste plek waar we zijn.

Ik druk haar stevig tegen me aan en voel haar hele lichaam trillen van het trauma, maar ik ben slechts voor de helft opgelucht. Ik zoek Jade, als een gek speur ik de gezichten in de menigte af. ‘Waar is ze?’

Natalie haalt hortend adem. ‘Ik weet het niet,’ fluistert ze. ‘Ik... Ik kon haar niet vinden.’

Het dringt niet tot me door. Ik wacht nog op meer informatie, iets waardoor ik kan begrijpen wat ze zegt. Ik kijk in haar ogen en krijg een holle blik terug. De tranen beginnen weer te stromen.

‘Je kon haar niet vinden?’ zeg ik haar stompzinnig na.

‘Ik heb overal gekeken,’ zegt ze met trillende stem. ‘Echt overal!’

Ik draai me om en kijk naar mijn huis; de vlammen, fel en tekenfilmachtig, reiken tot in de hemel. Pas nu valt het kwartje. ‘Is ze daarbinnen?’ bulder ik. ‘Mijn dochter zit daar godverdomme nog binnen, midden in die fucking brand?’

Natalie opent haar mond om te antwoorden, maar ik wil het niet horen. Ik ontwijk haar handen en duw haar opzij. Ik ren naar het zwarte gat waar de voordeur zat, maar ik weet dat het zinloos

is. Zelfs op een paar meter afstand stik ik al van de rook, hoestend klap ik dubbel en mijn ogen branden en tranen hevig. Het is te laat. Elke poging om verder te komen zou zelfmoord zijn. Een schreeuw ontsnapt aan mijn keel, een belachelijk en machteloos geluid. Paniek jaagt als gif door me heen. Dit bestaat niet. Er moet een manier zijn om binnen te komen.

Ik focus om naar binnen te kunnen kijken en deze keer zie ik de schim van een man in wat eruitziet als een dik uniformjack en helm, vechtend tegen de vlammen. Ik kom op adem terwijl ik naar de onduidelijke vorm blijf staren. Na een paar seconden, die voelen als uren, zie ik dat hij iets in zijn armen draagt. Ik zie de vorm van een bungelende dunne arm, ik zie hangende blonde haren. Daar is ze. In mijn borst voel ik iets ineenkrimpen, een fysieke pijn die ik niet voor mogelijk zou hebben gehouden.

De man komt uit het vuur tevoorschijn, enigszins ineengedoken, en hij heeft mijn dochter in zijn armen; ik zie haar gezicht en profiel terwijl hij de buitenlucht in strompelt, er loopt een felle streep rood over haar haarlijn. Haar wang is op wonderlijke wijze smetteloos schoon, maar haar ogen zijn dicht en haar lippen wit, en ze beweegt niet.

‘Even achteruit alstublieft, meneer.’ Ik ben weer naar voren geschoten, worstel me naar haar toe, maar de stem klinkt autoritair en stevig en daardoor kan ik even nadenken. Ik draai me om en zie een ambulancebroeder in uniform, gebarend naar zijn collega’s die haastig om Jade heen zwermen, waardoor ze mijn zicht op haar blokkeren. ‘Laat ze hun werk doen.’

‘Dat is mijn dochter.’ Ik krijg de woorden er bijna niet uit. Mijn ogen doen pijn en ondanks de bizar hete lucht sta ik hevig te rillen.

De man legt een hand op mijn schouder en knijpt. ‘Ze hebben haar naar buiten gekregen,’ zegt hij.

Ik knik, terwijl ik in de ogen van deze onbekende man kijk, en even voel ik een vreemd soort verbondenheid. Hij heeft me nog steeds bij mijn schouder vast en stuurt me voorzichtig om het groepje heen, waarna hij me op armlengte afstand houdt terwijl hij voorover leunt en op zacht volume met een van zijn collega’s overlegt. Een tel later wenkt hij me naar voren. ‘Ze is bewusteloos, maar ze ademt,’ zegt hij.

Zijn woorden geven me een misselijke, duizelige vlaag van opluchting. Ik heb geen idee of dat terecht is of niet, en zo te zien weet hij het ook niet. Goed nieuws, slecht nieuws. We weten geen van beiden het verschil.

‘Wat zijn ze aan het doen?’ weet ik uit te brengen. Een man zit over Jade heen gebogen, hij maakt zo te zien een reeks pompende drubbewegingen op haar borst. Een ander controleert haar pols. Ik heb geen idee waar al deze handelingen op slaan. Of ze tevergeefs zijn, of dat ze haar leven gaan redden.

De verpleegkundige knijpt in mijn arm in een onuitgesproken moment van solidariteit. ‘Ze doen wat ze kunnen. U kunt met mij meekomen in de ambulance naar het ziekenhuis, samen met uw vrouw. Ze was best een tijdje binnen in het huis, dus ze zullen haar ook willen nakijken.’

Ik kijk om en zie dat Natalie naar de ambulance wordt gebracht; de tranen stromen over haar wangen. Schuldgevoel en woede razen door me heen, te verweven om ze uit elkaar te halen. Ik knik en loop achter de mannen aan terwijl ze Jade voorzichtig op een brancard leggen en naar het voertuig dragen. Ik ga op het stoeltje achterin zitten, en knijp mijn handen fijn terwijl ik naar haar bewegingloze gezicht staar. Ik weet dat ik haar niet mag aan-

raken, maar ik heb haar nog nooit zo graag willen vasthouden als nu.

De ambulance spuit vooruit en opeens razen we door de straten, sneller dan ik had gedacht. Hier achterin is het heet en er zijn geen raampjes, en ik doe mijn ogen dicht om een opkomende misselijkheid te onderdrukken. Ik ruik Natalies parfum, dat koele, verleidelijke luchtje dat ze altijd draagt. Op een of andere manier doet dat iets met me, het zorgt ervoor dat ik mijn ogen weer opendoe. Ze zit naar me te staren, haar ogen vragen om vergeving. Die kan ik haar nog niet geven, maar ik reik naar voren en aai even over de rug van haar hand.

‘Wat is er gebeurd?’ vraag ik zachtjes, maar ze schudt alleen haar hoofd en heft haar handen in een vreemd, zinloos gebaar, graaiend in het luchtledige, alsof ze daar het antwoord hoopt te vinden.

‘Wat is er gebeurd?’ vraag ik nogmaals, iets harder nu.

‘Dat weet ik niet,’ zegt ze dan. ‘Ik weet niet hoe het is gebeurd.’

De ambulance zoeft door en boven onze hoofden flitst de straatverlichting langs, aan en uit als cameraflitsers. Naast me schuift Natalie heen en weer op haar stoeltje, ze leunt voorover en slaat haar handen ineen terwijl ze snel met haar ogen knippert en voor zich uit prevelt. Ik bekijk haar profiel, haar kaken stijf op elkaar geklemd. Deze vrouw, met trillende handen en opgedroogde traansporen op haar gezicht... Mijn vrouw, maar niet de moeder van mijn kind. Niet degene die haar zeker zou hebben gevonden, waar ze dan ook was.

In de wachtkamer heeft de tijd een heel eigen verloop. Soms zit ik naar de klok te staren – een maan met een gezichtje – en naar de secondewijzer die rondgaat, elke weloverwogen tik tien keer

langzamer dan normaal. Dan weer kijk ik even weg, voor wat niet meer lijkt dan een tel, maar dan is er een halfuur voorbij als ik weer naar de klok kijk.

Steeds weer zie ik Jade liggen, op de intensive care: artsen die om haar heen drommen, apparaten die knipperen en brommen. Het beeld brandt helder in mijn hoofd, fel van pijn. Na de zoveelste keer rondmalen schakel ik het uit. Vervolgens zit ik daar maar, en staar naar de dingen om me heen: de stoelen met hun zachte groene zittingen, de groezelige barsten tussen de tegels, de mensen die buiten voorbijlopen.

Na een tijdje loop ik naar de frisdrankautomaat, bekijk de verlichte rijen blikjes en flesjes, graai in mijn zak naar het muntgeld van mijn laatste rondje in de bar. Ik tel het geld, voer de munten een voor een in de sleuf en hoor hoe ze naar beneden ratelen, druk een willekeurig nummer in en zie het blikje vallen. De zwart met rode vormgeving komt me belachelijk bekend voor, maar ik kom met geen mogelijkheid op de naam van het merk totdat ik het blikje aan mijn mond zet en de smaak proef. Het is een kleinigheid, maar ik schrik ervan. Binnen één uur is alles volledig veranderd.

Ik heb me al een keer eerder zo gevoeld; in een ander ziekenhuis, met Heather, toen de kanker haar lichaam had verteerd, helemaal op het eind. De wetenschap dat dit zou gebeuren, dat het aan het gebeuren wás, en dat ik niet in staat was om het te stoppen, was genoeg om me te vloeien. Ik weet nog hoe ik naar Jade keek, vijf jaar oud pas, die op de rand van het ziekenhuisbed zat te spelen. Haar lichtblonde haar zwiepte heen en weer terwijl ze haar speeltjes vrolijk over het laken liet dansen, en het onzekere glimlachje op haar lippen terwijl ze opkeek naar haar moeder, in de verwachting dat ze zou reageren – en toch ook niet verrast dat

ze dat niet deed. In de loop der jaren heb ik er vaak aan teruggedacht, aan dat moment waarop ik onschuld en wijsheid achter haar ogen zag strijden om ruimte. En nadien die steriele, koele gang, waar ik haar vasthield, haar lijfje schokkend van haar stille snikken, want ergens had ze begrepen dat dit het laatste afscheid was. Op dat moment zwoer ik dat ik haar zou beschermen. Voor eeuwig. En in de negen jaar erna is me dat redelijk gelukt. Tot nu.

‘Meneer Carmichael?’ In de deuropening staat een arts te wachten; een kleine Indiase man met een keurige grijze baard en een onderzoekende, vriendelijke blik. ‘Ik ben dokter Rai. Mag ik binnenkomen?’

‘Ja. Ja, natuurlijk,’ zeg ik. Het frisdrankblikje voelt opeens koud en zwaar in mijn hand, dus ik zet het neer. Ik speur zijn gezicht af naar een aanwijzing, misschien kan ik er wat uit opmaken. ‘Is er iets gebeurd? Hoe gaat het met haar?’

De arts gebaart dat ik moet gaan zitten, en komt naast me zitten. ‘Ik vrees dat ik nog niet veel heb, in de zin van een echte update,’ zegt hij, ‘maar ik wilde u op de hoogte houden. Zoals u weet is Jade niet bij bewustzijn. Ze bevindt zich in wat ik zou definiëren als een comateuze toestand.’

‘Coma?’ herhaal ik fel. Het roept het beeld op van jarenlange bedlegerigheid, van trage vegetatieve achteruitgang. ‘Hoezo? Hoe komt dat?’

‘Het is waarschijnlijk dat de huidige toestand van uw dochter het gevolg is van het inademen van rook,’ zegt de arts. Zijn stem klinkt vreemd troostvol, in tegenspraak met wat hij zegt. ‘We weten meer zodra we de uitslag hebben van haar tests. We doen een hersenscan, en we testen haar bloed op van alles en nog wat, maar vooral op koolmonoxidevergiftiging. Dat is bij brandslachtoffers altijd een risicofactor, een van de grootste zelfs.’

‘Hoe groot is dat risico, denkt u?’ vraag ik. Ik probeer mijn stem kalm en gezaghebbend te laten klinken, net als die van hem.

De arts houdt zijn hoofd ietsje schuin, alsof hij wil aangeven dat dit risico haast niet te berekenen is. ‘Jade is stabiel,’ zegt hij. ‘Voor zover ze dat kan zijn. In het slechtste scenario kan ze er permanente hersenschade aan overhouden. Maar we hebben nog geen aanleiding om dat te denken. Het is net zo goed mogelijk dat dit coma is veroorzaakt door shock, en dan duurt het niet langer dan een paar uur. Momenteel ligt er een breed scala aan mogelijkheden, waar u nu natuurlijk niets aan hebt. Het enige wat ik kan doen is u verzekeren dat we er alles aan doen om ervoor te zorgen dat ze veilig is, en om de dingen die zich aandienen zo goed mogelijk te behandelen.’

Ik wil meer van hem weten, maar ik heb de expertise niet om te weten wat ik moet vragen. ‘Wanneer kan ik haar weer zien?’ vraag ik uiteindelijk.

Hij legt zijn hand op mijn arm. ‘U hebt een traumatische avond achter de rug, meneer Carmichael,’ zegt hij. ‘U ondersteunt uw familie het best als u nu wat rust kunt zien te krijgen. Hoe dan ook zullen mijn collega’s bij Jade moeten blijven gedurende de komende uren voor wat aanvullende tests en om haar toestand te monitoren. Ik zou adviseren om vanmiddag terug te komen tijdens het bezoekuur, van twee tot vier. En natuurlijk zullen we u meteen bellen als er eerder een verandering optreedt.’

Langzaam knik ik. De klok tikt. Ik merk dat ik knipper op hetzelfde tempo, mijn vingers drukken het ritme in mijn handpalmen. Deze synchroniciteit voelt als iets uit een andere dimensie, en een moment lang vraag ik me af of ik in een droom zit. Hij heeft gelijk dat ik moet rusten, maar ik kan me niet voorstellen dat ik ooit nog ga slapen, en ik kan nergens heen, bedenk ik me.

‘Er is hier nog iemand die u graag wil spreken voordat u gaat,’ zegt de dokter, alsof hij mijn gedachten kan lezen. ‘Een medewerker van de plaatselijke afdeling Huisvesting, die mogelijk wat licht kan schijnen op uw positie, na wat er vanavond is gebeurd. Ik kan u naar haar toe brengen, maar ik neem aan dat u eerst uw vrouw wilt zien.’

‘Zeker, natuurlijk,’ zeg ik, misschien net iets te snel.

De dokter knikt. ‘Ik geloof dat ze even naar buiten is voor wat frisse lucht. Mijn collega heeft haar onderzocht, ze heeft gelukkig geen letsel opgelopen.’

‘Dan ga ik even naar buiten,’ zeg ik, en ik loop meteen bij hem weg, om te voorkomen dat hij mijn verwarring ziet. De waarheid is, realiseer ik me als ik door de met zoemende tl-buizen verlichte gangen loop en de borden volg naar de dichtstbijzijnde uitgang, dat ik niet zeker weet of ik Natalie wel wil zien. Ik wil dat het goed met haar gaat, natuurlijk, maar ik kom maar niet af van dat beeld dat ik heb van haar, midden in dat inferno, wetend dat Jade daar ergens is en elke seconde dichterbij een gewisse dood komt, en dat ze haar gewoon de rug toekeert. Ik denk niet dat ik dat had gekund. Met mijn verstand weet ik ook wel dat het niet eerlijk is van me. Ik was er niet bij, en dus zal ik nooit weten hoe ik zou hebben gehandeld. Misschien is ons primaire instinct wel overleven in plaats van beschermen. Maar met die specifieke waarheid wordt een mens normaal gesproken niet geconfronteerd, en er zit iets lelijks aan, een soort egoïsme dat wordt blootgelegd.

Meteen als dat woord in mijn hoofd komt voel ik me rot. Er is niets egocentrisch aan wat Natalie de laatste paar jaar heeft gedaan, door in een kant-en-klaargezin van twee terecht te komen, een kind aan te nemen dat door elkaar is geschud door trauma en

verlies. Jade was soms niet de makkelijkste om mee te leven, vooral vanaf het moment dat de puberteit toesloeg, en het werd bemoeilijkt doordat we niet wisten welk deel van haar opstandigheid en chagrijn normaal was en welk deel voortkwam uit iets diepers, de afwezigheid van haar moeder die zich duidelijker voelbaar betoonde. Natalie heeft dat doorstaan en zich zo goed aangesloten op Jades leven dat er bijna geen naadjes te zien zijn. Ze zitten er wel, onder de oppervlakte. Er zijn momenten dat ik denk dat ik de enige factor ben die alles samenbindt. Maar meestal werkt het, en dat komt voor een groot deel door Natalie.

Ik duw de zware dubbele deuren open en loop de koude avondlucht in, en het is juist op dat moment, terwijl ik mijn gevoelens voel verzachten, dat ik haar zie. Ze staat aan het einde van de parkeerplaats, ik zie haar silhouet tegen de metalen reling leunen terwijl ze naar de weg daarachter staat te staren. Van het gloeiende puntje van de sigaret in haar hand stijgt rook op, een klein vuurvliegje dat afsteekt tegen de donkere avondlucht. Ik staar naar de lichtstip en heel even zie ik het weer: de vlammen die omhoog reiken, die de muren van het huis verzwelgen, zwarte rook die door de lege ramen komt walmen, de afschuwelijkheid van dit alles.

Als ze mijn voetstappen hoort draait ze zich om, haar gezicht bleek en getroebleerd, en ze staart me aan vanuit de verte. Ze drukt haar sigaret uit op de reling en gooit hem op de grond, onzeker doet ze haar armen over elkaar en kijkt naar me terwijl ik haar nader. Haar ogen zijn groot en waterig, ze wachten op een teken. De laatste paar meter smelt de kou die zich om mijn hart had verzameld alsof die er nooit is geweest en ik tril van liefde voor haar en ik besef dat ik haar steun en troost nodig heb, meer dan ooit tevoren.

Ze leest mijn gedachten en gooit haar armen om me heen, in een ferme omhelzing, en zo blijven we staan, voor mijn gevoel minutenlang. De wind dringt zich onder haar jas, waardoor het achterpand opwaait en zich om ons heen vouwt.

‘Het spijt me zo vreselijk,’ fluistert ze. ‘Ik kan niet uitleggen hoe het was. De hitte en de schok. Ik ben zo lang als ik kon binnengebleven, maar ik wist dat ik daar weg moest zien te komen, anders zou ik doodgaan. Dat wist ik.’

Ik knik, met mijn gezicht in haar zachte lange haren op haar kraag gedrukt. Ik denk aan de vraag die ik haar in de ambulance stelde, aan haar handen die in de lucht cirkelen. ‘Ik begrijp gewoon niet hoe het kon gebeuren,’ zeg ik. ‘Ik ben niet boos, maar als je het weet, dan moet je het me vertellen. Als je ook maar enig idee hebt... Misschien heb je een kaars laten branden, of een sigaret. Wat dan ook. Dat gebeurt zo vaak.’ Ergens weet ik wel hoe stom dit klinkt. Zoiets als dit gebeurt maar eens in je leven, of helemaal nooit.

Natalie schudt driftig haar hoofd en buigt ietsje bij me vandaan. ‘Er was niets,’ zegt ze. Haar stem klinkt laag en schor, van de inspanning om oprecht te klinken. ‘Het was een heel gewone avond,’ zegt ze na een tijdje. ‘Ik heb televisiegekeken, een beetje gelezen. Ik weet nog dat ik rond half twaalf op de klok keek en toen ben ik op de bank in slaap gevallen. Ik zal een half uur hebben geslapen, misschien minder. Ik weet niet waardoor ik wakker werd. Maar ik wist het meteen. Ik kreeg mijn ogen amper nog open. Ik weet niet precies waarom... De rook, of de hitte, of iets anders.’ In onze omhelzing voel ik een abrupte en hevige siddering door haar hele lichaam gaan. ‘Het was gewoon een normale avond,’ zegt ze nog eens. ‘Als er iets te vertellen was, dan zou ik het je zeggen. Dat weet je, hè?’ Ze beeft nog steeds een beetje en

bijt dwangmatig op haar onderlip, haar ogen glanzend van het traanvocht.

Ik knik langzaam. Ik weet dat ze niet tegen me zou liegen. ‘Ik had niet uit moeten gaan,’ zeg ik. De gedachte is als een mes in mijn hart. ‘Als ik thuis was geweest, dan zou dit nooit gebeurd zijn.’ Rond middernacht zou ik waarschijnlijk nog wakker zijn geweest. Dan was ik er geweest om dat wat er gebeurd was te zien, en om het te voorkomen.

Natalie haalt haar schouders op, ze begrijpt me niet. ‘Dat lijkt me onzin,’ zegt ze zacht.

De wind trekt aan en droge herfstbladeren die zich bij de bomen langs de weg hebben verzameld worden over de parkeerplaats gejaagd. Ik draai me om en zie de verlichte ziekenhuisramen, rijen lichte vierkanten die stralen in het donker. Ik kijk op mijn horloge en maak me van haar los.

‘We moeten weer naar binnen,’ zeg ik. ‘De dokter zei dat er iemand is die met ons wil praten.’ Ik begin terug te lopen naar het platte grijze gebouw.

De dame van de afdeling Huisvesting is ergens in de vijftig en aan de mollige kant, met grijs haar in een losse knot en afgebeten vingernagels. Ik probeer me te concentreren op de formulieren die ze voor ons neerlegt, en op de eindeloze vragen en uitleg, maar ik heb vierentwintig uur niet geslapen en de informatie gaat volledig langs me heen. Morgen weet ik hier niets meer van, dat zie ik al aankomen.

‘En even voor de zekerheid,’ zegt ze, ‘jullie waren met zijn drieën in het pand? Jullie twee en jullie dochter?’

Haar blik schiet op ongemakkelijke wijze van mij naar Natalie. We zijn pas zes maanden getrouwd, en ze heeft haar naam nog

niet veranderd. Zelfs vandaag de dag levert dat vragen op. Het stoort me dat die conventionele aanname van haar nog klopt ook.

‘Mijn dochter,’ zeg ik, ‘ja.’

‘Aha,’ zegt de vrouw, en ze knikt driftig, duidelijk opgelucht dat ze het goed had. ‘En is het een gezamenlijke hypotheek? Fiftyfifty?’

Ik begin te vertellen over hoe onze hypotheek in elkaar zit, en ik doe mijn best om het helder en bondig te houden, hoe uitgeput ik ook ben. Ik zit goed, dat weet ik. Een uitgebreide woonhuisverzekering was een van de eerste dingen die we hebben geregeld toen we gingen samenwonen: goed voorbereid zijn, zandzakken voor de deur. Ik weet nog wat Natalie zei over waar we mee bezig waren. *Rampen kun je niet voorkomen, zei ze, maar je kunt wel zorgen dat je voorbereid bent.* Het heeft even geduurd voordat ze gelijk kreeg, maar nu is het dan zover.

‘Ik weet zeker dat ik de papieren kan regelen,’ rond ik af. ‘Ook als alles door de brand is vernietigd, dan nog moet het ergens digitaal zijn. Ik zal u in contact brengen met de verzekeringsmaatschappij.’

‘Perfect,’ zegt de vrouw, terwijl ze in haar notitieboekje krabbelt en weer opkijkt. ‘Maar voor nu is de prioriteit dat u ergens terechtkunt. Hebt u familie of vrienden in de buurt bij wie u tijdelijk kunt verblijven?’

Ik staar haar wezenloos aan. Mijn familie, voor zover je daarvan kunt spreken, zit honderden kilometers van me vandaan, ergens op het platteland van Northumbria, en ons contact gaat al jaren niet verder dan een plichtmatig geschreven kerstkaartje. Bij Natalie is het al niet veel beter: haar vader is al heel lang dood, en haar moeder en zij zijn van elkaar vervreemd. De vrienden die ik hier in deze stad heb, wonen ofwel in knusse kleine cottages die

tot aan de nok toe zijn volgepropt met spullen, ofwel in rommelige gedeelde appartementen. ‘Nee,’ zeg ik een beetje kortaf. Het is niet fijn om erachter te komen dat je geen plan B hebt.

De vrouw knikt, alsof ze dit antwoord wel had verwacht. ‘Op korte termijn lijkt het me het best om u in een plaatselijk hotel of B&B onder te brengen,’ zegt ze. ‘We werken samen met diverse accommodaties. Ik heb al wat belletjes gepleegd, dus ik kan u de opties geven, en als u dan een voorkeur hebt, kunnen we u daar meteen naartoe brengen. Het zal natuurlijk wel even duren voordat precies duidelijk is hoe erg de schade is aan uw huis, en hoe lang het gaat duren om het te herbouwen. Misschien moeten we zelfs naar andere opties kijken. Maar klinkt dit goed voor u, voorlopig?’

‘Ja, dat klinkt logisch.’ Ik haal de papieren die ze over tafel schuift naar me toe, scan snel het lijstje hotels en B&B’s. ‘Maakt het jou uit waar we slapen?’ vraag ik aan Natalie, maar ze haalt haar schouders op en schudt nee. Ik probeer de plekken voor me te zien, maar dat lukt me niet. Deze stad zit vol met drukke toeristische plekken, en als je daar woont heb je een constant geroezemoes op de achtergrond. Ik kies zomaar een naam: het Sea Breeze Hotel. De straat komt me bekend voor; volgens mij is het niet ver van het ziekenhuis, en ik wil zo dicht mogelijk bij Jade zijn. ‘Deze, als het kan,’ zeg ik tegen de vrouw.

Ze knikt weer, het zachte vlees onder haar kin wiebelt ernstig mee. ‘Dat moet wel lukken, meneer Carmichael,’ zegt ze. ‘Ik zal ze opnieuw bellen om te bevestigen, en dan bel ik een taxi voor u. Het is een fijn hotel. Heel huiselijk.’ Meteen als ze dat zegt knippen haar lippen een moment samen, een kort ogenblik van zelfkastijding, een waarschuwing van het brein dat ons thuis niet zo makkelijk vervangen kan worden.

‘Het geeft niet,’ zeg ik.

Minder dan een uur later breekt de dageraad aan en zitten we achter in een taxi die over de verlaten kustweg rijdt. Ik sluit mijn ogen tegen het knisperende septemberzonlicht dat door de raampjes komt zetten. Rijen huizen schieten voorbij in felgekleurde pastelstrepen die samen vervagen tot één geheel.

‘Alstublieft,’ zegt de taxichauffeur zangerig, terwijl hij de auto met een zwaai naar de stoeprand stuurt. Ik til mijn hoofd op en staar naar het hotel. Ik heb het beslist al een keer eerder gezien. Ik herinner me de rij schelpjes en gladgepolijste kiezels op de vensterbank. Het ziet er oké uit. Huiselijk, zoals de dame zei. Onder normale omstandigheden had ik iets lelijks kunnen zeggen over de ouderwetse voorgevel, was ik misschien doorgelopen naar iets wat er moderner en gelikt uitziet. Maar dat is nu niet belangrijk.

Ik stap uit de taxi, loop achter Natalie aan naar de voordeur en wacht. Al na een paar tellen zwaait de deur open en staat er een man. Ongeveer veertig, met donkerblond haar tot op zijn kraag en een baard van een paar dagen op zijn gezicht, een hemelsblauw geruit shirt en een bleekgewassen spijkerbroek.

‘Ik verwachtte jullie al. Kom binnen,’ zegt hij, terwijl hij ons over de drempel uitnodigt. ‘God, wat een beproeving. Wat moeten jullie wel niet doormaken.’

Natalie mompelt iets, en ik knik, zonder echt te luisteren. Ik heb geen tijd voor clichés, maar toch is het op een of andere manier troostend om te weten dat wat ons overkomt zo makkelijk is te classificeren: een legitieme tragedie.

De man leidt ons naar boven, duwt een slaapkamerdeur open en maakt een vage zwaai met zijn arm. ‘Er zijn veel kamers vrij op dit moment,’ zegt hij. ‘Einde seizoen, weet u wel. Ik dacht dat deze wel goed was. Rustig, en u hebt een mooi uitzicht op zee, als